

17

NOAH

Már éjjel fél tizenkettő is elmúlt, amikor feladtam, hogy valaha is el tudok aludni. A múlt éjjel óta egyszerűen nem tudtam kiverni a fejemből mindazt, ami Nicholasszal történt, a csókjainak és a bőromet simogató kezének emlékét. Csakis rajta járt az eszem, ahogy az ajkunk összeolvad. Örültem, hogy ez foglalja le a gondolataimat, mert még mindig jobb így, mint belesüppedni a szomorúságba és a régi életem emlékeibe.

Az viszont nem tetszett, hogy egyedül kell lennem abban a hatalmas házban. Fogalmam sem volt, hol lehet Nicholas. Már reggel nyolckor felébredtem, de nem láttam elmenni.

Nem értettem, mi a fenéért aggódom érte... Mióta érdekel, hogy hol lehet? Biztosan a könnyűvérű lányokról készült listájáról választott valakit, és most azzal hancúroznak. Az eszébe sem jut, mi történt köztünk a múlt éjjel. Csak én gondolom azt, hogy tiszta örület volt? Az isten szerelmére, testvérek vagyunk, vagy mi... Egy fedél alatt élünk, gyűlöljük egymást, így minden emlék – az előző napi csókokat és simogatásokat kivéve – csak iszonyatosan felbosszantott.

Nyilván csak szeretethiányom van, erre gondoltam. Anyám a világ másik végén, csakúgy, mint a barátaim és mindazok, akiket öröktől fogva ismerek. Minden új most nekem, még azt sem tudtam, hogy közlekedjek ebben a nagy városban. Jenna össze volt nőve a pasijával, így nem várhattam el tőle, hogy mindig velem legyen. Abban a pillanatban szükségem lett volna valakire, akihez legalább egy szót szólhatok, hogy ne érezzem magamat annyira egyedül.

Legalább Thor, Nick kutyája a társamul szegődött. Éppen együtt feküdtünk a kanapén: sötét szőrű fejét az ölemben nyugtatta, én pedig egyenletes ritmusban simogattam a fülét. Ez a kutya egyáltalán nem olyan, mint amilyennek az az idióta Nick lefestette; éppen ellenkezőleg: nagyon cuki, és könnyű elnyerni a szívét, ha van a kezében egy doboz jutalomfalat. Úgy éreztem, nagyon sivár az életem: a legnagyobb támaszom abban a házban egy négy lábú, aki imádja, ha a fülét vakargatják, és akinek a kedvenc szórakozása, ha labdát dobálgatnak neki.

Éppen egy filmet bámultam a tévében, amikor meghallottam, hogy nyílik a bejárati ajtó. Thor elszenderedett, épp csak megmozdította a fülét a hang irányába, amikor egy magas alak jelent meg a nappali és az előtér közötti ajtóban.

Összeugrott a gyomrom, amikor megláttam, ki az.

– Nick – szólítottam meg, amikor láttam, hogy fel akar menni az emeletre. Vagy nem vette észre, hogy ott vagyok, vagy pedig nem vette a fáradságot, hogy üdvözljön. Tutira a második változatról lehetett szó, így rögtön meg is bántam, hogy szóltam.

Visszafordult a nappali irányába, és egy másodperc múlva már az ajtóban állt, és engem nézett.

A tévé és a bejárat feletti lámpa halovány fényében csak azt sikerült kivennem, hogy nagyon kimerült. Az ajtófélfának támaszkodott, és kifejezéstelen arccal bámult rám.

– Hogyhogy még ébren vagy? – kérdezte másodpercek múlva. Nem válaszoltam rögtön, mert megbűvölt a pillantása. Idősebbnek, fáradtnak tűnt... Nagyon jól nézett ki.

Megpróbáltam arra koncentrálni, amit kérdezett.

– Nem tudtam aludni – feleltem óvatosan. Azt hiszem, mióta megismerkedtünk, ez volt az első alkalom, hogy valamennyire normálisan szóltunk egymáshoz.

Bólintott, és a szeme Thorra vándorolt.

– Úgy látom, megnyerted magadnak – mondta szigorú tekintettel. – Áruló a kutyám...

Önkéntelenül elmosolyodtam, amikor láttam, hogy ez zavarja.
– Hát, nem könnyű ellenállni a varázsonak – viccelődtem, mire a tekintete rám szegeződött.

A francba!

Némi kínos csend után a tévére nézett.

– Most komolyan rajzfilmet nézel? – hitetlenkedett. Hálás voltam neki, amiért témát váltott.

– A *Mulan* az egyik kedvenc rajzfilmem – vallottam be komolyan.

Pillangók repkedtek a gyomromban, amikor elmosolyodott.

– Nyugi, Pulykatozás, amikor négyéves voltam, nekem is ez volt a kedvencem – gúnyolódott, majd odalépett a kanapéhoz, és lehuppant mellém. Feltette a lábát az asztalra az enyém mellé, és néhány pillanatig nyugalomban néztük együtt a filmet.

Ez már eleve furcsa volt, de amikor arra gondoltam, hogy az egész már nem is lehetne kínosabb, Nick felém fordult, és rabul ejtette a tekintetemet. Nem mozdultam, mert éreztem, hogy nagyon közel vagyunk egymáshoz. Annak a Nicknek, akit most magam előtt láttam, semmi köze nem volt ahhoz, akit az érkezésemkor megismertem. Ez a Nick teljesen nyugodt volt, nem viselkedett sem megvetően, sem nagyképpően... Rájöttem, hogy azért látom ilyennek, mert a szemében leplezetlen szomorúság tükröződik.

– Merre jártál? – kérdeztem halkán. Fogalmam sem volt, miért suttogok, de furán éreztem magam attól, hogy ezt megkérdeztem tőle. Eszem ágában sem volt felfedni előtte, hogy érdekel, mit csinál.

A tekintete végigfutott az arcomon, majd a szememen állapodott meg.

– Olyasvalakivel voltam, akire szükségem volt – felelte, és rögtön tudtam, hogy nem a barátnős listáján levő csajokról van szó.
– Miért? Hiányoztam? – vetette fel egy másodperccel később. Éreztem, hogy közelebb jött, én pedig nem akartam elhúzódni.

A jelenléte valahogy mosolyra készítetett, és megszüntette azt a kellemetlen a nyomást a mellkasomban, meg azt a mély szomorúságot, amit egész nap éreztem.

– Nem szeretek egyedül lenni ekkora helyen – vallottam be neki még mindig suttogva.

A keze a kanapé karfáján nyugodott, és elakadt a lélegzetem, amikor éreztem, hogy az ujjával gyengéden megsimogatja a hajamat és a fületem.

Elmerültünk egymás tekintetében, és mintha megállt volna az idő. Már nem hallottam a filmet és semmi mást, csak a lélegzetét és a szívem őrült zakatolását.

– Akkor szerencse, hogy végre itt vagyok – jegyezte meg. Hozzám hajolt, puha ajkát az enyémre tapasztotta. Forró, várakozással teli csók volt. Lehunytam a szememet, és hagytam, hogy magával ragadjon a pillanat, aztán a kezem az arcára tévedt, éreztem a borostát a tenyeremben, megsimogattam, majd beletúrta a hajába... Az ajka egyre követelőzőbben csókolt, kissé szétnyitottam az ajkamat, ő pedig letámadott a nyelvével. Borzongás futott végig rajtam, amikor a keze elindult a vállamtól a gerincemen keresztül, hogy aztán a derekamon állapodjon meg.

Teljesen másképpen viselkedett, mint az előző éjjel. Forró, gyengéd érintésekkel közeledett felém, mintha törékeny volnék. Alig hallható, apró sikoly szaladt ki a számon, amikor a derekamnál benyúlt a pólóm alá, és megérintette a csupasz hátamat. A gerincem megfeszült, szinte önkéntelenül, hogy a testem még erősebben tapadjon hozzá az övéhez. Abban a pillanatban gondolkodás nélkül átvettem az irányítást.

Lovaglólásban az ölébe ültem, vele szemben. Nick megbabonázva bámult rám, felemelte a kezét a kanapé támlájáról, hogy átöleljen. Elmélyült a csókunk, még hevesebb lett, a keze pedig mintha felfedezte volna az egész testemet. Amikor már éppen azt hittem, hogy elveszítem a józan eszem, leállított, és egy határozott lendülettel véget vetett a csóknak.

A hirtelen kijózanodástól elképedve nyitottam ki a szememet. Ő elérte, hogy teljesen megfélelkezzen mindenről, és pont erre volt szükségem.

Az ajkamat bámulta, és éreztem, hogy legszívesebben újra megcsókolna.

Néhány centire eltávolodott tőlem, és a tekintetemet kereste.

– Ez így nem oké – a hangja egyszerre elkomorult. – Ne engedd, hogy még egyszer megtegyem. Mostohatestvérek vagyunk, te pedig csak tizenhét vagy – tette hozzá, mintha ennek volna bármilyen jelentősége. – Többet nem fordul elő – jelentette ki, majd felült, így kénytelen voltam én is visszaülni a kanapéra.

Dühös és fájdalmas pillantást vetettem rá.

Megcsókol, aztán még ő beszél így velem...? Azt akartam, hogy újra megtegye, azt akartam, hogy megint jól érezhessem magamat vele, ez jobban kellett, mint bármi más, mert szörnyű volt ez a nap, iszonyú szarul éreztem magam, nem tudtam kihez szólni, és nem volt senki, akit felhívhattam volna. Mindenki, akit szeretek, vagy mással volt elfoglalva, vagy pedig elárult.

Rászegeztem a tekintetemet.

– Ha nem akarod, hogy megtörténjen, hagyjál békén. Mindhárom alkalommal te kezdeményezted a csókot – hánytam a szemére, és miközben felpattantam, még löktem is rajta egyet. – Gyerünk, Thor! – kiáltottam oda a kutyának.

Dühösen és zavarodottan csörtettem fel a szobámba. Bevágtam az ajtót, és lehuppantam az ágyra. Nem is tudom, mennyi idővel később értettem meg, hogy igaza van... ennek nem szabad még egyszer megtörténnie.

Másnap reggel ismerős hang ébresztgetett, finoman rázogatta az oldalamat.

– Gyerünk, kelj fel, elmúlt dél! – szólalt meg anyám mellett. Félálomban kinyitottam a szememet, és megláttam, hogy az

ágyamnál áll sugárzó arccal. – Hiányoztam? – kérdezte széles mosollyal. Visszamosolyogtam rá, és odahajoltam hozzá, hogy megöleljem. Végre visszajött... Naná, hogy hiányzott: ő volt az egyetlen normális ember az életemben.

– Milyen volt New York? – kíváncsiskodtam nyújtózkodva, és a szememet dörzsölve.

– Hihetetlen! A legjobb hely a shoppingolásra – lelkesedett. – Egy csomó ajándékot hoztam neked.

Felvont szemöldökkel néztem rá, miközben kiugrottam az ágyból, és a fürdőszoba felé vettem az irányt.

– Isteni hír, anya! Mintha nem lenne amúgy is elég cuccom, amit még soha fel sem vettem – feleltem, a szememet forgatva.

Míg megmosakodtam, és fogat mostam, ő leült a vécédeszkára, és mesélni kezdett azokról a fantasztikus helyekről, ahol megfordult.

– Örülök, hogy ilyen jól érezted magad – mondtam, miközben bevettem magam a gardróbba, és végighajtogattam a vállfákat, mert fogalmam sem volt, mit vegyek fel. Sokkal könnyebben ment a döntés, amikor kevesebb ruhám volt, úgyhogy elkezdtem kutakodni a bőröndömben, ami azóta is tárva-nyitva hevert a földöm. Az énem egyik része tiltakozott ellene, hogy kipakoljam, mert az azt jelentené, hogy az egész tényleg megtörténik, hogy itt kell maradnom, és nincs visszaút.

– Terveink vannak mára, Noah, ezért ébresztettelek fel – jelentette be anya, és máris kihallottam a hangjából, hogy olyasmit fog mondani, aminek én egyáltalán nem fogok örülni.

– Miféle terveink? – kérdeztem csípőre tett kézzel.

Anyám odaállt mellém, nekiállt a szekrényben kutakodni, és alaposan szemügyre vette a ruhatáramat.

– Felvételi elbeszélgetésre megyünk a St. Marie Gimnáziumba – közölte felém fordulva.

– Felvételi elbeszélgetés... Hogy hová? – kérdeztem zavarodottan.

– Az új iskolába, Noah. Már mondtam, hogy ez az egyik legjobb gimnázium az országban, és nem kerülhet be akárki, de Will kapcsolatainak köszönhetően, na meg annak, hogy Nick is oda járt, meg akarnak ismerkedni veled – magyarázta türelmesen. – Az egész csak formalitás, de tetszeni fog az iskola, mert lenyűgöző az egész.

Rám jött a hányinger.

– A fenébe, anya! Nem tudnál beíratni valami egyszerű, normális gimnáziumba? – nyafogtam, miközben a vállfákat húzogattam, egyiket a másik után. Hirtelen nagyon felidegesített. – Nem akarok flancos gimibe menni, már megmondtam! Felvételi elbeszélgetés? Minek?! Ez nem egy meló, az isten szerelmére...

– Ne kezd, Noah, ez egy remek lehetőség a számodra! Akik ebben az iskolában végeznek, azok a legjobb egyetemekre kerülnek be, és neked azt a lehetőséget is felkínálják, hogy az utolsó évben csatlakozz, ami általában nem is lehetséges...

– Szóval majd azért lógok ki a sorból, mert én vagyok az, akit benyomtak? – kérdeztem, mert teljesen lehidaltam az egészsztől.

– Hát, ez király, anya!

Anyám karba fonta a kezét. Valahányszor eltökélte magát, mindig ezt a testtartást vette fel, innen tudtam, hogy a téma ilyenkor nem lehet vita tárgya.

– Később majd megköszönöd. Egyébként Jenna barátnőd is a St. Marie-be jár, szóval nem leszel egyedül – győzködött, én pedig megörültem ennek a hírnék. Megnyugtató volt a tudat, hogy legalább lesz valaki, akivel elmehetek ebédelni. – Na, öltözz fel, mert két óra múlva ott kell lennünk!

Felsőhajtottam, és tovább kutattam a szekrényben, mire találtam egy egyenes szabású fekete farmert meg egy elegáns, égszín-kék blúzt. Nem akartam ruhát vagy ilyesmit felvenni. A pusztá gondolatára annak, hogy öltözhetnek a lányok ebben a suliban, elfogott a remegés...

Egyedül az volt a jó abban, hogy elmentünk megnézni a sulit, hogy utána anyám elvitt új kocsit venni. Egy éve szereztem meg a jogsit, és nagyon fáj a szívem, hogy Kanadában kellett hagynom a pick-upomat, így aztán az összes spórolt pénzemből meg az anyámtól kapott némi extrából egy használt kocsit akartam venni, hogy kedvemre mozoghassak a városban. William erősödött, hogy simán vesz nekem egy vadiúj, tökéletes állapotú autót, de én ragaszkodtam az elhatározásomhoz. Az egy dolog, hogy anyámnak vesz dolgokat, és fizeti az új sulimat, a cuccaimat, meg ilyeneket, de kocsit majd én veszek magamnak. Arra is gondoltam, hogy a költségeim fedezésére keresek valami munkát. Nem érezném jól magam, ha ő fizetne nekem a világon mindent, mintha tizenkét éves kis pisis lennék. Elég nagy vagyok már, a magamhoz való eszem is megvan, hogy munkát találjak, és abból finanszírozzam a dolgaimat.

Anyám jóváhagyta a döntésemet, és megengedte, hogy dolgozzak, ugyanis tizenöt éves korom óta ezt csinálom, és mindig jó érzéssel töltött el, hogy nem kell pénzt kérnem, ha éppen szükségem van valamire. Így aztán felszolgáloi állást szereztem magamnak egy eléggé ismert szórakozóhelyen, a házunktól nagyjából húszpercnyi kocsútra. Bar 48 a neve, félig bár, félig étterem; én nyilvánvalóan nem ihatok alkoholt, de pincérlány azért lehetek. A következő héten már munkába is állhattam a késő esti műszakban.

Nem tartott sokáig autót találni, őszintén szólva nekem az volt a lényeg, hogy guruljon. Egy egész jó állapotú bogárhátút választottunk. Bár a vezetés könnyen megy, a kocsikhoz kicsit sem értek, de ez olyan kis cuki volt, a piros színébe pedig egész egyszerűen beleszerettem. Kifizettem az árát, aláírtam a papírokat, és végre szabadnak érezhettem magam, mert a saját autómmal vezethettem haza.

Baromi vicces volt leparkolni a kisautómmal Will Mercedese

és Nick terepjárója közé. Az egész helyzet gyönyörűen ábrázolta, hogyan passzolok én bele ebbe a családba. Kicsattanó jókedvvel szálltam ki a kocsiból, éppen abban a pillanatban, amikor Nick a Range Rovere kulcsát pörgetve kilépett a házból. Levette a nap-szemüvegét, hogy jól szemügyre vehesse az új szerzeményemet.

Az arcán látszott, hogy éppolyan jól szórakozik, mint amennyire elképedt. Jól kihúztam magamat, és arra vártam, hogy záporozzanak a megjegyzései.

– Kérlek, mondd, hogy ez az izé, amit idehoztál, nem egy autó – könyörgött. Fejcsóválva közelebb lépett, és elnéző mosollyal kapkodta a fejét köztem és a bogárhátú között.

Nem hagyhattam, hogy Nicholas elrontsa a jókedvemet, így inkább ráharaptam a nyelvemre, és úgy döntöttem, magamban tartom a sértő megjegyzéseimet.

– Ez az én kocsim, és örülnék neki, ha nem meresztenél rá ilyen szemeket – közöltem vele. Igyekeztem uralkodni magamon, pedig nagyon ideges voltam, mert velem szemben állt, miközben az előző éjjel meg ott csókolóztunk a kanapén.

Nem fogadott szót. Engedélyt sem kért, fogta magát, odasétált a kocsinhoz, majd felnyitotta a motorháztetőt, és szemügyre vette a belsejét.

– Mit csinálsz? – kérdeztem. Odaléptem hozzá, és megálltam mellette. Odanyúltam, hogy lecsukjam a tetőt, de kinyújtott kezével határozottan tartotta, nem engedte magát félrelökni.

– Átnézted? – kérdezte. Olyan alkatrészeket kezdett el piszkálni, amiket én megnevezni sem tudtam. – Ez a tragacs ott fog hagyni az úton, még belenézni is veszélyes. Nem hiszem el, hogy anyád megengedte, hogy megvedd! – jegyezte meg mérgesen.

– Nem először fordul majd elő, hogy ott maradok az úton, amit ezúton is köszönök neked, szóval ne aggódj, megoldom – jelentettem ki, és egyesével fejtettem le az ujjait a motorháztetőről. Aztán amikor végre félreállt, villámgyorsan lecsuktam.

Keresztbe fonta a karját, és rám szegezte a tekintetét.

– Ha a kezed ügyében lett volna a telefonod, mint minden normális embernek, akkor nem lett volna muszáj beszállnod egy vadidegen kocsjába... Miért nem lépsz már túl ezen? – oktatott ki, de a megjegyzésemre azért látni véltem a szemében a jelét némi megbánásnak.

– Kidobtál a kocsiból, a mobilom pedig lemerült. Amúgy meg ki nem szarja le?! Felejts el! – tettem hozzá, és reménykedtem, hogy végre eltűnik a szemem elől.

Úgy nézett rám, mint akiben nagyon felment a pumpa... *Marha jó! Űdv a klubban!*, a lelkem mélyén ezt éreztem.

Amikor megfordultam, hogy lelépjek, a karom után nyúlt, visszahúzott, és kényszerített, hogy szembe álljak vele.

Mintha harc dúlt volna az agyában, és nem tudná, mit tegyen, mit mondjon. Néhány másodperccel később, mikor elmerültem mélykék szemében, a szívem pedig vad zakatolásba kezdett, megszólalt.

– Én elviszlek bárhová, ahová csak akarod – jelentette ki szigorú tekintettel, mintha ő maga sem hinné, hogy ez jött ki a száján.

Néhány másodpercig hezitáltam a válasszal.

– Nem kell – mondtam kissé kábultan a közelségétől és a szavaitól. Nicholas Leister az előbb kedves volt velem? *Hahó, ébresztő! Ez nem történhet meg.*

Egy pillanatra elnémultunk, és mindketten elmerültünk a másik pillantásában... A gyomromban repkedő pillangóktól alig kaptam levegőt. Hogy lehet, hogy ennyire kikészülök egy srác pusztá közelségétől? Vajon hová tűnt a gyűlölet, amit nemrég még iránta éreztem? Miért van az, hogy most már az egyetlen dolog, amit a közelében érzek, az valami sötét, féktelen vágy, amitől azt akarom, hogy átöleljen, a karjába zárjon, mint akkor éjjel a buliban, amikor túlságosan részeg volt, és azt sem tudta, mit csinál?

Az a kéz, amelyik megragadott, finom mozdulattal magához vont. Most megfelelő közelségbe kerültünk egymáshoz, hogy bármi megtörténjen... Uramatyám, micsoda szája van...! Csak a nyelve járt az eszemben, amint az enyémet simogatja, és a karja, ahogy magához szorít...

Abban a pillanatban, amikor már azt hittem, megcsókol, egy autóduda hangjától majdnem kiugrott a szívem a helyéről. Nicholas oldalra fordult, hogy megnézzze, ki az.

Hátraléptem, és igyekeztem megzabolázni a légzésemet, ami szégyenszemre kínosan felgyorsult.

– Szia, Noah! – integetett ki Jenna Lion kocsijának ablakán. A vezetőülés felől Lion is csatlakozott az üdvözléshez. – Nick, ugye nem baj, ha Noah-t is meghívom? – kérdezte, Nicholashoz fordulva, aki a kezét a fejéhez kapta olyan mozdulattal, amiből nyilvánvalóvá vált, hogy frusztrált, ideges, vagy épp kellemetlenül érzi magát, vagy ilyesmi.

Néhány örökkévalóságnak tűnő másodpercre ismét rám nézett.

– Akarsz jönni? – kérdezte.

Nem is tudom, miért, de csípőből válaszoltam.

– Persze – feleltem, miközben a szívem még mindig zakatolt a mellkasomban. – Hova is?

Nick titokzatos pillantást vetett Lionra.

– Nem tudom, hogy fel van-e készülve ilyesmire... – vallotta be Lion kacagva, miközben kihajolt, hogy láthasson minket.

Nick felém fordult, és ellenállhatatlan mosolyt villantott rám.

– Ez még jól is elsülhet.

Húsz perccel később egy elhagyatott hajónak látszó akármivel szálltunk ki Lion kocsijából. Nagy volt a tömeg, az emberek nyitott csomagtartójú autók körül gyűltek össze, teljes hang-

erőn bömböltették a zenét. Az egész nagyon emlékeztetett az autóversenyes estére, de egészen más volt a hangulat. Amint kiszálltunk a kocsiból, Lion és Nick haverjai odajöttek hozzánk, és elég közönséges módon üdvözölték egymást. Jenna odalépett hozzám, és átkarolta a vállamat. A barátnőm fekete, testhezálló ruhát viselt, ami fedetlenül hagyta a vállát és a háta egy részét is. A haja bohókás, kócos fürtökben omlott az arcába, és ellenállhatatlan külsőt kölcsönzött neki. Úgy éreztem, nagyon kilógok a sorból a farmeromban meg abban a blúzban, amit aznap reggel vettem fel a felvételi elbeszélgetésre, de ezzel akkor már nem tudtam mit kezdeni.

– Most meglátod a pasimat akcióban – jelentette be izgatott mosollyal. – És Nicket is – tette hozzá, majd maga után húzott, hogy helyet csináljon nekünk a srácok között, akik Nick és Lion köré gyűltek.

Amikor beálltam a körbe, már hallottam is, miről beszélnek.

– Ronnie nincs itt, és a bandájából sincs itt senki – közölte az egyik srác, akit már láttam az autóversenyen. Nicholas cigivel a kezében az autójának dőlt, és amint a srác kiejtette Ronnie nevét, rögtön rám nézett. Ezúttal nem az akkor éjjel történetek miatti neheztelés látszott a tekintetében, sokkal inkább a csalódottság, mert így nem tud újra összecsapni a legnagyobb elenségével. Úgy gondoltam, tényleg elment az esze, ha olyasvalakivel akar ujjat húzni, aki fegyvert hord magánál. De jobban belegondolva abba, hogy viselkedik az újdonsült mostohatesóm, már nem is lepődtem meg túlságosan, hogy egy ilyen fickóval gyűlt meg a baja.

– Azért itt van Greg és A.J., a tétek pedig magasak – magyarázta tovább a barátja. Nick arcára önelégült mosoly ült ki, ellépett az autótól, a földre dobta a cigit, és hátba veregette a cimboráját.

– Akkor meg mire várunk?

A körülötte összeverődött tömeg örömujjongásban tört ki,

és mind hátba veregették Nicket. Én nem értettem semmit az egészből, de azért nagyjából sejtettem, mire megy ki a játék... És egyáltalán nem tetszett.

A többiek eltávolodtak tőlünk, és beszállingóztak a hajóba, aminek az ajtajai nyitva álltak. Az emberek összegyűltek odabent, fülsüketítő volt a zene és a tömeg lármája. Ezek mindent ilyen nagyban csinálnak? Nem elég nekik, ha elmennek kávézni vagy moziba? A válasz nyilvánvaló volt: Nicholas nem az a tipikus srác, aki romantikus randikra viszi a lányokat... Nicholas veszélyes kalandokba keveredik, és olyan emberekkel veszi körül magát, akik hasonlóképpen élnek... Akkor meg mi a fenét keresek én itt vele?

Lion odalépett Nickhez egy pillanatra, én pedig jól hallottam a szavait:

– Hagyd meg nekem A.J.-t! Tudod, hogy a múltkori eset óta fenem rá a fogam – mondta Nicknek, aki bólintott, miközben a tekintete az én arcomon állapodott meg. Én hallgattam. Nem tudtam, mit tegyek.

– Elsőnek én megyek, ahogy mindig – közölte vele, miközben odalépett hozzám, átkarolta a derekam, és félrevont Jennától és Liontól. Az ujjai érintésétől libabőrös lettem, de a szememet forgattam.

– Mit fogsz csinálni? – kíváncsiskodtam, amikor megfordultam, hogy a szemébe nézhessek.

Lelkesnek tűnt.

– Verekedni fogok, Pulykatojás – jelentette ki önelégült mosollyal. – Egész jó vagyok, és az emberek szeretik nézni, ha Lion és én verekszünk. Csak szólni akartam, hogy sokan lesznek, és ne mozdulj el Lion mellől, amíg nem végzek, és nem csatlakozom hozzád és Jennához.

Verekedni fog... Ölre megy egy másik sráccal puszta szórakozásból... Oké, pénz van a dologban, de én tudom, hogy Nicholas-

nak nincs szüksége pénzre, hiszen milliomos. Akkor meg mi a fenéért hagyja magát belekeverní ilyen veszélyes helyzetekbe?

– Miért csinálod ezt? – kérdeztem. A pillantásomból kiolvashatta, hogy nem tetszik ez az egész, és aggódom érte.

– Valahogy ki kell eresztenem a gózt – felelte, és furcsa pillantást vetett rám. Azzal faképnél hagyott, nekem pedig remegett a lábam, annyira féltem attól, hogy mi fog most történni.